

Bâb as-Salât – Kapitlet om bönen.

ur *Bidâyat al-mubtadi* av *shaykh* Burhân ad-Dîn al-Farghâni al-Marghinâni

I Guds den Barmhärtiges Förbarmarens namn, och med bön och välsignelser över Muhammed och över hans familj.

De villkor som föregår bönen

Det är obligatoriskt för den bedjande att ge företräde till rening från rituella och verkliga fysiska orenheter på det sätt som vi indikerat i det föregående.

Han måste täcka sina privata delar (*'awrah*).

En mans *'awrah* sträcker sig från vad som är nedanför naveln till knäna. Och knäna är inkluderade i de privata delarna.

Hela kroppen hos en fri kvinna räknas som *'awrah* förutom hennes ansikte och handflator.

- Om hon ber och en fjärdedel eller en tredjedel av hennes vad inte är täckt måste hon göra om sin bön. Om det är mindre än en fjärdedel måste hon inte göra om den.
- Det är på samma sätt med håret, kroppens framsida och låren.

Vad som är *'awrah* för en man är också *'awrah* för en slavflicka tillsammans med hennes kropps framsida och rygg. Vad som är utöver detta av hennes kropp är inte *'awrah*.

Den som inte finner en klädsel att förrätta bön i skall be naken i sittande position och endast indikera bönen bugande och nedfallande. Om han ber stående är hans bön giltig, det förstnämnda är att föredra.

Den dyrkande skall forma intentionen (*niyyah* [1]) för den bön han skall utföra utan att skilja intentionen från *tahrîma* med någon handling.

Om han följer en annan person i bön formulerar han intentionen för bönen såväl som för efterföljandet av den personen.

Han skall vara vänd mot böneriktningen (*qibla*).

- En person som är i ett tillstånd av fruktan kan be i vilken som helst riktning som är möjlig för honom [2].
- Om han är osäker på böneriktningen och det inte finns någon i hans närhet att fråga

skall han anstränga sig efter bästa förmåga att ta ut riktningen och be (i den riktning han tagit ut).

- Om han får reda på, efter att han bett, att han gjort ett misstag (i att ta ut riktningen) behöver han inte göra om bönen.
- Om han får reda misstaget under tiden han ber skall han vända sig mot den korrekta böneriktningen och fortsätta be.

Om en person leder en grupp i bön under en bäcksvart natt, uppskattar böneriktningen och ber mot öst, medan de som följer honom också gör sina egna uppskattningar och var och en av dem ber i en annan riktning, och alla ber bakom honom utan att inse vad imamen har gjort, då är deras bön giltig.

- Om en av dem får kännedom om den riktning imamen valt, då är hans bön upphävd.
- På samma sätt är det med den som står framför imamen.

Beskrivningen av bönen

De definitiva plikterna (*farâ'id*) är sex:

1 - *Tahrîmah* [3] - inledande takbîr;

2 - *Qiyâm* [4] - stående;

3 - *Qirâ'ah* [5] - recitation;

4 - *Rukû'* - bugande;

5 - *Sudjûd* [6] - nedfallande; och

6 - *Qa'dah* [7] - sittande.

Vad som är annat än detta är en del av *sunnah*.

[*Tahrîmah* - inledande *takbîr*]

Då den dyrkande börjar sin bön skall han göra *takbîr* [dvs att han inleder bönen med orden "*Allâhu akbar*"].

Han lyfter sina händer då han gör *takbîr* och detta lyftande är en *sunnah*.

- Han skall lyfta dem så att hans händer är parallella med örsnibbarna [8].
- En kvinna lyfter sina händer upp till axlarna.

Om han istället för *takbîr* säger "*Allâh adjall*", "...*A'djam*" eller "*ar-Rahmân akbar*", "*Lâ ilâha illa-Llâh*" eller något annat namn för Gud den Uphöjde är hans uttalande giltigt [som inledande *takbîr*] enligt Abu Hanîfa och [hans elev] Muhammad – må Gud vara nöjd med dem.

Abu Yûsuf – må Gud vara nöjd med honom – ansåg att om man kan uttala *takbîr* är det inte giltigt såvida han inte använder orden "*Allâhu akbar*" [eller dess likvärdiga] "*Allâhu al-akbar*" eller "*Allâhu al-Kabîr*".

[Qiyâm - stående]

Han skall placera sin högra hand på sin vänstra nedanför naveln [9]. Varpå han säger: "*Subhânak Allahumma...*" tills dess slut och söker sin tillflykt hos Gud undan satan den utstötte. Han säger sedan "*Bismillâhi r-Rahmâni r-Rahîm*". Han uttalar dessa tyst.

[Qirâ'ah - recitation]

Därefter läser han *Fâtihat ul-kitâb* och ett kapitel ur koranen (*surah*) eller tre verser ur något kapitel han tycker om.

Då imamen har läst, "*wa lâ ad-dâîn.*" säger han "*âmîn*" [10]. Detta skall också sägas av efterföljaren. De skall säga det tyst.

[Rukû' - bugande]

Sedan gör den bedjande *takbîr* och bugar sig [11] [i *rukû'*]. *Takbîr* skall uttalas med korta vokaler [12].

- Han lutar sig med händerna på sina knän och med ett mellanrum mellan fingrarna [13].
- Han varken lyfter eller sänker sitt huvud.
- Han säger: "*Subhâna Rabbiya 'l-'adhîm*" tre gånger och detta antal är ett minimum.

Sedan reser han sig upp [ur *rukû'*] och säger: "*Sami'a 'Llâhu li-man hamidah*" [Gud lyssnar till den som prisar honom] medan den som följer säger: "*Rabbana wa laka 'l-hamd*" [Vår herre, till dig hör all lovprisning].

- Imamen skall inte säga detta [dvs den andra frasen] enligt Abu Hanifa – må Guds nåd

vara över honom – medan de två juristerna menar att imamen skall säga det inom sig [utan att uttala det].

- Den som ber ensam kombinerar de båda åminnelserna.

[Sudjûd - nedfallande och qa'dah - sittande]

Den bedjande står upp, gör *takbîr* och utför nedfallandet (*sudjûd*).

Han placerar sina händer på marken och sitt ansikte mellan sina två händer så att händerna är i linje med öronen. Han faller ned på sin näsa och sin panna.

- Om han bara faller ned på en av dessa så är det giltigt enligt Abu Hanîfa – må Guds nåd vara över honom. De två juristerna sade: De är inte korrekt att falla ned på näsan enbart förutom om det görs på grund av något hinder.
- Om han faller ned på det runda bandet på sin turban eller på någon extra del av sin klädsel så är detta giltigt.
- Han skall öppna upp sina underarmar [så att de inte ligger mot kroppen – övers.]
- Han skall göra mellanrum mellan sin kropp och sina låår.
- Han riktar sina tår mot böneriktningen.

I detta nedfallande säger den bedjande: "*Subhâna rabbiya 'l-a'lâ*" tre gånger och detta är det minsta antalet [gångar].

En kvinna bör sänka sin kropp i nedfallandet så att hennes kropp vidrär hennes låår [för detta täcker bättre – al-Marghinâni]

Sedan lyfter den bedjande sitt huvud och gör *takbîr* och då han är avslappnad i den sittande positionen faller han ned igen och då han är lugn efter efter att fallit ned gör han *takbîr* – och vi har redan nämnt detta – ställer sig upp på sina fotsulor utan att sitta ner eller luta sig med händerna på marken.

Han går igenom samma handlingar i den andra böncykeln (*rak'ah*) som han gjorde i den första – förutom att han inte läser den inledande lovprisningen (dvs "*Subhânak Allahumma...*") och sökandet av tillflykt hos Gud [14].

Han skall heller inte lyfta sina händer förutom vid det första inledande *takbîr*.

Då han lyfter sitt huvud efter det andra nedfallandet i den andra *rak'ah* skall han låta sitt vänstra ben (efter att ha rätat ut sin fot) röra golvet och hans skall sitta på det medan han håller sin högra fot upprätt med tårna i riktning mot *qibla*.

- Han placerar sina händer på sina låar med utsträckta fingrar och gör sedan *tashahud*.
- Då det gäller en kvinna skall hon vila på sitt vänstra låar medan hennes fötter sticker ut på den högra sidan.

Tashahud är: "*at-Tahayyâtu as-salâmu 'alayka ayyuhannabiyyu...*" till dess slut.

- Han lägger inte till någonting i den första sittningen.

I de sista två *rak'ah* reciterar han endast *Fâtihat ul-kitâb*.

Han tillämpar den sittande positionen i det sista *rak'ah* så som han gjorde första gången (i det andra *rak'ah*).

Han reciterar *tashahûd* och detta är obligatoriskt (*wâdjib*)[\[15\]](#). Därefter läser han böner och välsignelser över profeten – över honom vare frid.

Han läser böner [dvs *du'â* – åkallelse] så som han vill av de som grundar sig på Koranens ord och de [från profeten] överförda bönerna.

- Han skall inte åkalla med ord som liknar de ord som används i människors (världsliga tal).

Sedan hälsar man [*taslîm*] med ansiktet vänt mot höger med orden: "*as-Salâmu 'alaykum wa rahmatullâh*" och sedan till vänster med samma ord.

- I sin första hälsning skall man avse [att hälsa på] de som är på hans högra sida av män, kvinnor och skyddande änglar, och han gör på samma sätt åt vänster[\[16\]](#).
- För den som följer [en imam i sin bön] är det viktigt att inkludera sin imam i en sådan intention (*niyyah*) för [hälsningen åt] båda sidorna.
- Den som ber ensam skall enbart inkludera de skyddande änglarna i sin intention och inte någon annan.
- Imamen formulerar intentionen för båda hälsningarna (inklusive människorna och de skyddande änglarna)

[\[1\]](#) *Niyyah* är enligt författaren, att besluta sig och villkoret är att den dyrkande vet i sitt hjärta vilken bön det är. Att uttrycka det i ord har ingen laglig konsekvens men det anses vara bra så tillvida att det underlättar att fokusera sin intention. Om det är en obligatorisk bön som utförs är det nödvändigt att identifiera vilken plikt det är som utförs, som t ex salât

adh-dhuhr på grund av de olika plikterna. Om det är en frivillig eller sunnah-bön är en okvalificerad intention (*niyyah*) tillräcklig. [al-Marghinani 2006:104-105]

[2] Av fruktan för en fiende, för att drunkna eller någon annan orsak. [al-Marghinâni 2006:105].

[3] *Tahrimah*, dvs den *takbîr* (utropandet av "*Allâhu akbar*") som inleder bönen. Då denna förbjuder saker som var tillåtna innan denna kallas den för *takbîr tahrimah*, dvs förbjudande *takbîr*. Detta görs på grund av den Upphöjdes ord: "Och prisa din Herres majestät." [Koranen. Al-Mudathir 74:3].

[4] På grund av den Upphöjdes ord: "... [O]ch res er i from ödmjukhet inför Gud." [Koranen, al-Baqarah 2:238, al-Marghinâni 2006:107].

[5] På grund av den Upphöjdes ord: "Så recitera ur Koranen vad ni med lätthet kan recitera." [Koranen, al-Muzzammil 73:20, al-Marghinâni 2006:108].

[6] På grund av den Upphöjdes ord: "Troende! Böj ryggar och knän och fall ned på era ansikten och dyrka Gud..." [Koranen, al-Hadj 22:77]

[7] *Qa'da t o m tashahûd* på grund av profetens - över honom vare frid - ord till Ibn Mas'ûd - må Guds nåd vara över honom: "... då du sagt detta, eller gjort detta, då är din bön fullständig." [Återgiven i Abu Dâwud - al-Marghinâni 2006:109]

[8] Han skall lyfta sina händer först och sedan gör han *takbîr*. Enligt rapporter från Wâ'il Ibn Hadjar, al-Barrâ' och Anas - må Gud vara nöjd med dem - brukade profeten - över honom vare Guds frid - lyfta sina händer tills dess att de var parallellt med hand öron. Wâ'ils version är nedtecknad i *Sahîh Muslim*. [al-Marghinâni 2006:110]

[9] På grund av profetens - över honom vare frid - ord: "En del av *sunnah* är att man placerar den högra på den vänstra." [Återgivet i Abu Dâwud]

[10] På grund av profetens - över honom vare frid - ord: "Då imamen säger "*âmîn*" skall ni säga det också." [Återgivet av an-Nasâ'i m fl.].

[11] Man gör *takbîr* då man rör sig neråt då profeten - över honom vare frid - brukade göra *takbîr* då han rörde sig neråt och när han reste sig upp. [Tirmidhi och an-Nasâ'i]

[12] Dvs att alla vokaler är korta förutom det andra a:et i namnet Allâh - övers.

[13] På grund av profetens - över honom vare frid - ord till Anas - må Gud vara nöjd med honom: "Då du gör *rukû'*, placera då dina händer på dina knän och gör ett mellanrum mellan dina fingrar." [Återgivet i at-Tabarâni].

[14] Då dessa inte föreskrivits mer än en gång. [al-Marghinâni 2006:121]

[15] Enligt Ibn 'Abidîn är det också den hanafirtiska rättskolans ståndpunkt att i det här tillfället i det andra och sista *rak'ah*, då man kommer till "*Lâ ilâha...*" lyfta sitt högra pekfinger och hålla det utsträckt, och låta det falla ned igen när man läser: "*illa-Llâh*". Denna handling är *sunnah*.

[16] I våra tider bör man inte avse kvinnor eller de som inte deltar i ens bön, och detta är den korrekta åsikten då ens kommunikation är avsedd för de mottagare som är närvarande. [al-Marghinâni 2006:125]

